

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: RIIMBREV TIL FRØKEN W.

Citation: Aarestrup, Emil: "RIIMBREV TIL FRØKEN W.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.139.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare02val-shoot-workid67535/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Som, med den kommende Sol, Blomsternes tid-
lige Flor
Hils dem tusinde Gange, saavel som Grev Julius
han der
Altid minder mig om Shakspears dybsindige
Prinds,
Han, hos hvem jeg ei veed hvad meest fortjener
Beundring,
⁴⁰ Enten det barnlige Sind, eller den skjærpede
Kløgt
Her er Tingenes Gang den sædvanlige jævne og
brede
Rødsand buldrer af Storm, Skipperne ventes
med Angst
Stundom Aftnen forsamler en Flok om det duf-
tende Theebord,
Strikkepindene gaae, Øinene, Tungerne med.
⁴⁵ Veed De, at Schwensens igaar var i Nykjøbing,
spørger en Jomfru —
Ja, og idag kom han hjem, svarer jeg, glad ved
min Kløgt.
Gud, har de Vaserne seet, som Snedkerne satte
paa Porten?
Nei, mit Øie kun traf Laser paa Portens Betjent.
Kroyers er hjemme idag, og Heidenheims er hos
Hirsches
⁵⁰ Virkelig? Andre har sagt, Hirsches hos Heiden-
heims var.
Ynder man mcer en Aand og Gemyt anstren-
gende SysseL,
Taler et Fiirkløver snart Kortenes mystiske
Sprog.

Saadan gaaer Tiden hen; man lever, skjøndt
 neppe det mærkes;
 Deri, troer jeg, bestaaer just det lykkelige Liv.
 55 Himlen er immermørk, indsvøbt i Skyerne, tra-
 gisk,
 Ikke en Rift, som er lys, ikke en Plet, som er blaa.
 Meer langmodig, veed jeg, Camelen ei drager i
 Ørken,
 End paa Bøndernes Vogn jeg den moradsige Vei;
 Ingen Bjørn i Hi, paa Mus og visnede Blade
 60 Lægger sig bedre til Ro, sugende Labben, end jeg.
 Luunt, som Murneldyr i Savoyens takkede
 Bjerge,
 Børnene lave sig til Vinterens døsig Nat;
 Ingen Lama i Græsset ernærer sit diende Afkom,
 Mere tro, end min Viv ammer sin nykterne Alf
 65 Jorden, opblødt af Vand, bedækkes af evige
 Taager,
 Og fra den dryppende Qvist løfter kun Kragen
 sit Skrig —
 Skulle vi derfor af Dvalen, som Kulden bebuder
 os, vækkes,
 Før den regngraal Luft lysnes af stærkere Sol,
 Fyld, Veninde et Blad med Sjælens hellige
 Varme,
 70 Send os en yndig Bouquet friske og duftende
 Ord.